

WICEPREZES
NAJWYŻSZEJ IZBY KONTROLI
MARIAN CICHOSZ

KGP-4101-05-02/2011

Warszawa, dnia 17 października 2012 r.

Pan
Mikołaj Budzanowski
Minister Skarbu Państwa

WYSTĄPIENIE POKONTROLNE

Na podstawie art. 2 ust. 1 *ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli* (Dz.U. z 2012 r., poz. 82), zwanej dalej *ustawą o NIK*, Najwyższa Izba Kontroli¹ przeprowadziła w Ministerstwie Skarbu Państwa, kontrolę zawierania umów gazowych oraz realizacji inwestycji – terminal LNG w Świnoujściu. Kontrolą objęto okres od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 grudnia 2011 r.

W związku z ustaleniami przedstawionymi w protokole kontroli, podpisanym w dniu 24 maja 2012 r., a także na podstawie ustaleń kontroli w spółce Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo SA², stosownie do art. 60 *ustawy o NIK*³, Najwyższa Izba Kontroli przekazuje Panu Ministrowi niniejsze wystąpienie.

1. Minister Skarbu Państwa wypełniał swoje zadania w zakresie wyrażania zgody na zawieranie przez PGNiG SA umów na podpisanie umów lub dokonanie zmian w podpisanych umowach, określone w statucie Spółki. NIK zauważa jednak, że w pięciu przypadkach procedura wyrażenia przez Ministra SP zgody była przeprowadzana w ciągu jednego lub dwóch dni, a w dwóch przypadkach miała miejsce już po zawarciu umowy (jako zgoda następcza). W tych przypadkach wskazuje to na jedynie formalne wykonywanie zadania wyrażania przedmiotowych zgód.

Skarb Państwa posiada 72,4% akcji spółki PGNiG SA. Zgodnie z § 17 statutu PGNiG SA Skarb Państwa, reprezentowany przez Ministra Skarbu Państwa, wyraża w formie pisemnej zgodę na zmianę istotnych

¹ Departament Gospodarki, Skarbu Państwa i Prywatyzacji.

² Dalej: PGNiG SA lub Spółka.

³ W związku z art. 2 *ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli* (Dz. U. Nr 227, poz. 1482 – dalej *ustawa o zmianie ustawy o NIK*), w niniejszym postępowaniu kontrolnym zastosowanie znajdują przepisy ustawowe w brzmieniu obowiązującym do dnia 2 czerwca 2012 r., tj. do dnia wejścia w życie ww. ustawy.

postanowień obowiązujących umów handlowych dotyczących importu gazu ziemnego do Polski oraz na zawarcie nowych takich umów handlowych⁴.

W okresie objętym kontrolą Minister SP otrzymał wnioski zarządu PGNiG SA o wyrażenie zgody w 14 sprawach dotyczących zawarcia lub zmiany umów handlowych, dotyczących zakupu gazu przez Spółkę i we wszystkich przypadkach wyraził zgodę. NIK zauważa bardzo krótki termin podejmowania decyzji odnośnie pięciu wniosków (w dniu wpływu wniosku lub następnego dnia). Tak krótki czas wskazuje, że nie było możliwości rzetelnej, pogłębionej analizy merytorycznej tych wniosków. Trzy decyzje zostały podjęte w krótkim terminie i w sytuacji, gdy Minister SP nie dysponował treścią umowy, na której zawarcie miał wyrazić zgodę.

Zgoda na zawarcie umowy pomiędzy PGNiG SA a RosUkrEnerg AG z siedzibą w Szwajcarii została podjęta w dniu 15 listopada 2006 r., w odpowiedzi na wniosek zarządu PGNiG SA z dnia 14 listopada 2006 r. Do wniosku załączono stosowne uchwały zarządu PGNiG SA z dnia 13 listopada 2006 r. oraz rady nadzorczej PGNiG SA z dnia 14 listopada 2006 r. Wyrażając zgodę, Minister SP stwierdził, że MSP nie miało możliwości analizy przekazanego projektu umowy ze względu na ograniczony czas do wyrażenia opinii, jednakże zgoda została wydana z uwagi na bezpieczeństwo energetyczne kraju. Tak szybkie wyrażenie zgody przez Ministra SP wynikało ze sformułowania we wniosku zarządu PGNiG SA, w którym wskazano Ministrowi SP termin 15 listopada 2006 r. jako czas na podjęcie decyzji. Jednak z ustaleń kontroli w PGNiG SA wynika, że treść umowy stanowiła, że jest ona wiążąca dla stron, po powiadomieniu sprzedającego (RosUkrEnerg AG) przez kupującego (PGNiG SA) o uzyskaniu przez kupującego pisemnej zgody na zawarcie umowy, wyrażonej przez Ministra SP w terminie do 1 grudnia 2006 r.

Na wniosek o wyrażenie zgody na zawarcie aneksu nr 35 do kontraktu jamalskiego, złożony przez zarząd PGNiG SA w dniu 28 października 2010 r., w związku z polsko-rosyjskimi ustaleniami międzyrządowymi przyjętymi w dniu 26 października 2010 r., Minister SP w dniu 29 października 2010 r. wyraził odpowiednią zgodę. Udzielając zgody, Minister SP nie dysponował treścią wynegocjowanego przez PGNiG SA aneksu nr 35 do kontraktu jamalskiego. W kwestii wyrażenia zgody następnego dnia po otrzymaniu wniosku, Minister SP wyjaśnił, że kwestia dotycząca podpisania aneksu nr 35 do kontraktu jamalskiego była omawiana w MSP przez kilka miesięcy i na bieżąco konsultowana z PGNiG SA, ponieważ pierwszy wniosek w tej sprawie wpłynął do MSP już w dniu 15 marca 2010 r. W wyjaśnieniach stwierdzono, że Minister SP otrzymał z PGNiG SA w dniu 15 marca 2010 r. projekt aneksu nr 35. NIK wskazuje, że faktycznie kwestia aneksu nr 35 była od marca 2010 r. znana Ministrowi SP. Jednak od marca do października 2010 r. postanowienia tego aneksu uległy znacznym zmianom (wynikającym z uzgodnień polsko-rosyjskich na szczeblu rządowym). Minister SP, podejmując w dniu 29 października 2010 r. decyzję o wyrażeniu zgody na podpisanie przez PGNiG SA aneksu nr 35 do kontraktu jamalskiego miał jedynie jeden dzień na zapoznanie się z wnioskiem i jego uzasadnieniem, a ponadto nie dysponował nawet treścią tego aneksu w wynegocjowanym ostatecznym kształcie, bowiem wersja z marca 2010 r. była nieaktualna. Minister SP miał wiedzę o ustaleniach na szczeblu rządowym, jednak szczegóły

⁴ Uprawnienie to zostało wprowadzone w życie w dniu 26 października 2006 r.

dotyczące warunków umowy handlowej (długość obowiązywania kontraktu, cena gazu oraz zastosowane upusty) były uzgodnione przez PGNiG SA z OOO Gazprom Eksport.

NIK zauważa przy tym, że wraz z aneksem nr 35 do kontraktu jamalskiego PGNiG SA zawarło z Gazpromem Export *Porozumienie o wejściu w życie i zaprzestaniu obowiązywania Aneksu nr 35 do Kontraktu nr 2102-14/RZ-1/25/96 z dnia 29 października 2010 r.*, które określało warunki zaprzestania obowiązywania aneksu nr 35. Spełnienie niektórych warunków nie zależało w pełni od PGNiG SA, np.: „Aneks nr 35 przestaje obowiązywać z inicjatywy sprzedającego, w przypadku zaistnienia któregokolwiek z następujących warunków: 1) wyliczenia i zatwierdzenia stawki taryfowej EuRoPol Gaz za usługi przesyłu gazu przez terytorium RP w 2010 r. i w latach następnych w sprzeczności z postanowieniami Protokołu o wniesieniu zmian do Protokołu Dodatkowego, 2) niewykonania zawartych w Protokole do Umowy postanowień o doprowadzeniu struktury udziału Gazpromu i PGNiG w kapitale akcyjnym EuRoPol Gaz”. Ww. Porozumienie nie podlegało zatwierdzeniu przez Ministra SP, lecz według wyjaśnień Ministra SP, wyrażając zgodę na zawarcie aneksu nr 35, posiadał on wiedzę o powyższych zapisach.

W dniu 14 maja 2009 r. wpłynął do MSP wniosek zarządu PGNiG o wyrażenie zgody na podpisanie kontraktu na letnie dostawy gazu pomiędzy PGNiG a Gazpromem Eksport i tego samego dnia Minister SP wyraził zgodę na podpisanie tego kontraktu. Decyzja została podjęta w sytuacji nieposiadania przez Ministra SP treści kontraktu. Minister wyjaśnił, że zgoda została wyrażona w oparciu o rekomendację przygotowaną przez właściwy departament merytoryczny (Departament Nadzoru Właścicielskiego i Prywatyzacji I), a o podejmowanych działaniach w celu pokrycia zapotrzebowania na paliwo gazowe PGNiG SA informowało Ministra SP we wcześniejszej korespondencji (pisma PGNiG SA z dnia 30 stycznia 2009 r. oraz z dnia 16 lutego 2009 r.) i sprawa ta była rozpatrywana i analizowana na bieżąco. NIK zauważa, że przywołane pisma były przekazywane Ministrowi SP na etapie, gdy nie były jeszcze ustalone warunki kontraktu na letnie dostawy gazu. Z ustaleń kontroli w PGNiG SA wynika, że negocjacje w tej sprawie rozpoczęły się w marcu 2009 r., a postanowienia kontraktu na letnie dostawy istotnie odbiegały od zakładanych przez Spółkę.

W kwestii zawarcia przez PGNiG SA aneksu nr 26 do kontraktu nr 2102-14/RZ-1/25/96 z dnia 25 września 1996 r. (tzw. kontraktu jamalskiego) zarząd PGNiG SA zwrócił się do Ministra SP z wnioskiem w dniu 17 listopada 2006 r. i tego samego dnia uzyskał zgodę. Minister SP podjął decyzję w tej sprawie w oparciu o *Analizę konsekwencji finansowych akceptacji zmiany ceny w kontrakcie jamalskim*, którą PGNiG SA przekazał do Kancelarii Tajnej MSP w dniu 16 listopada 2006 r., oraz przekazanej treści aneksu nr 26. Z ww. analizy wynikało, że zaakceptowanie nowej formuły cenowej spowoduje wzrost ceny importowanego gazu o 10%. Również umowę z GDF SUEZ Trading Minister SP zaakceptował w tym samym dniu, w którym wpłynął wniosek (w dniu 20 września 2011 r.). MSP nie dysponowało tą umową, należy jednak zauważyć, że dotyczyła ona niewielkiej ilości gazu (170 mln m³ gazu w ciągu 6 miesięcy).

Dwie decyzje Ministra SP o wyrażeniu zgody na zawarcie przez PGNiG SA umów handlowych lub zmianę obowiązujących umów były podejmowane już po zawarciu umów przez PGNiG SA jako zgody następcze.

NIK nie zgłasza uwag do rzetelności rozpatrywania wniosków, wskazuje natomiast na wyłącznie formalny charakter tych zgód w sytuacji, gdy umowy faktycznie już obowiązywały i były realizowane. W związku z wystąpieniem w I kwartale 2011 r. wysokiego zapotrzebowania na gaz istniało ryzyko wystąpienia okresowego stanu niezbilansowania dobowego. PGNiG SA, na wniosek operatora systemu przesyłowego GAZ-SYSTEM SA, wystąpił zatem do dostawcy (Gazpromu) o zwiększenie dobowych ilości gazu. Dostawca uznał zwiększenie dostaw za możliwe, jednakże wymagające odpowiedniej kompensacji nakładów związanych z wykorzystaniem posiadanych przez Gazprom mocy magazynowych w Europie. Strony wynegocjowały treść aneksu nr 38 do kontraktu jamalskiego, na mocy którego do dnia 31 grudnia 2011 r. maksymalne dobowe ilości kontraktowe w ramach ww. kontraktu zostały zwiększone. Faktyczny odbiór zwiększonych maksymalnych dobowych ilości kontraktowych gazu ziemnego w punkcie zdawczo-odbiorczym Wysokoje realizowany był od dnia 23 lutego 2011 r. Wniosek zarządu PGNiG SA w sprawie zmiany umowy został sporządzony w dniu 8 marca 2011 r. i wpłynął do MSP w dniu 10 marca 2011 r., natomiast Minister SP wyraził zgodę w dniu 18 marca 2011 r.

W analogiczny sposób uzyskana została zgoda Ministra SP na zawarcie umowy kupna-sprzedaży gazu z firmą Vitol SA. Wniosek zarządu PGNiG SA w tej sprawie wpłynął do MSP w dniu 30 maja 2011 r. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że w związku z bardzo krótkim okresem związania ofertą (ważna do 13 maja 2011 r.) uzyskanie uprzednich zgód korporacyjnych i zgody Ministra SP było niemożliwe. Zarząd postanowił więc, podobnie jak w przypadku zmiany kontraktu z Gazpromem, uzyskać tzw. zgodę następczą, tj. akceptację już zawartej umowy. Minister SP wyraził ją w dniu 10 czerwca 2011 r.

Jak wskazano wyżej, prawo Skarbu Państwa do wyrażania zgody na zmianę istotnych postanowień obowiązujących umów handlowych dotyczących importu gazu ziemnego do Polski oraz na zawarcie nowych takich umów handlowych przez PGNiG SA było wykonywane w niektórych przypadkach jedynie formalnie. Minister SP poprzez takie decyzje brał odpowiedzialność za skutki kontraktów dla gospodarki kraju, bez uprzedniego przeanalizowania i dokonania oceny ryzyka związanego z poszczególnymi postanowieniami umów.

NIK zauważa przy tym, że PGNiG SA zmuszone jest niekiedy do szybkiego, operatywnego reagowania na powstające sytuacje rynkowe, co wiąże się z koniecznością podejmowania niezwłocznych decyzji, wykluczających w praktyce możliwość uprzedniego uzyskania zgody. W opinii NIK, celowe byłoby przeanalizowanie przez Ministra SP zasadności utrzymywania bezwzględnego wymogu uzyskiwania przez PGNiG SA zgód na zawarcie lub zmianę każdej umowy handlowej na dostawę gazu oraz skonkretyzowanie warunków, przy których taka zgoda byłaby wymagana.

2. NIK nie zgłasza uwag do działań Ministra SP w procesie negocjacyjnym, związanym z zawarciem w 2010 r. porozumień pomiędzy Rządem RP a Rządem Federacji Rosyjskiej regulujących kwestie dostaw gazu do Polski.

Począwszy od stycznia 2009 r. Minister SP uczestniczył w spotkaniach organizowanych przez Ministra Gospodarki, mających na celu wypracowanie stanowiska strony polskiej przed kolejnymi rundami rozmów ze

stroną rosyjską. Minister SP przedstawiał również swoje uzasadnione uwagi do kolejnych projektów propozycji zgłaszanych przez stronę rosyjską oraz do projektów stanowiska strony polskiej, przedkładanych przez Ministra Gospodarki. Przedstawiciele Ministra SP brali udział w negocjacjach w ramach delegacji polskiej pod przewodnictwem Ministra Gospodarki.

3. NIK ocenia pozytywnie nadzór Ministra SP nad procesem przygotowania i realizacji inwestycji dotyczącej budowy terminalu do odbioru gazu skroplonego LNG w Świnoujściu. Należy zauważyć jedynie, że w początkowym okresie, tj. do stycznia 2009 r., nie podejmowano działań w zakresie zmian legislacyjnych usprawniających procedury przygotowania inwestycji.

Do sierpnia 2008 r. Minister SP miał ograniczone zadania związane z nadzorem nad realizacją ww. inwestycji, wynikające jedynie z wykonywania uprawnień właścicielskich wobec PGNiG SA. W dniu 19 sierpnia 2008 r. Rada Ministrów podjęła uchwałę nr 167/2008 w sprawie działań mających na celu dywersyfikację dostaw gazu ziemnego do Polski i zobowiązała Ministra SP do zapewnienia kontroli Skarbu Państwa nad terminalem w perspektywie wieloletniej, co powinno nastąpić poprzez przekazanie większościowego pakietu udziałów w spółce Polskie LNG Sp. z o.o.⁵ do GAZ-SYSTEM SA wyznaczonego na operatora systemu przesyłowego gazu ziemnego w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne⁶ oraz zapewnienia nadzoru nad procesem negocjacyjnym wieloletniego kontraktu na dostawy skroplonego gazu ziemnego oraz na budowę terminalu.

Ponadto, na podstawie zarządzenia nr 125 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 listopada 2008 r. Minister SP został przewodniczącym Komitetu Sterującego do spraw Projektu Terminal LNG w Świnoujściu. Komitet jest organem pomocniczym Prezesa RM, a jego podstawowym zadaniem miało być zapewnienie koordynacji działań organów administracji rządowej oraz ich współdziałania z organami samorządu terytorialnego i innymi podmiotami uczestniczącymi w realizacji Projektu Terminal LNG w Świnoujściu.

Po wejściu w życie ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu⁷ (w dniu 4 czerwca 2009 r.) przepis art. 3 tej ustawy nałożył na Ministra SP obowiązek nadzoru nad przygotowaniem i realizacją inwestycji w zakresie terminalu LNG zgodnie z harmonogramem, opracowanym przez GAZ-SYSTEM SA.

NIK nie zgłasza uwag do sposobu wykonania zadań, określonych w *Programie działań wykonawczych na lata 2009-2012*, stanowiącym załącznik do *Polityki energetycznej Polski do 2030 r.*⁸ W ramach działania 2.12 określone zostały następujące zadania, za realizację których odpowiedzialny był, między innymi, Minister SP: zawarcie kontraktów na dostawy gazu skroplonego do terminalu LNG, przeprowadzenie niezbędnych prac

⁵ Od 1 stycznia 2010 r. spółka akcyjna.

⁶ Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.

⁷ Dz.U. Nr 84, poz. 700. Dalej: *ustawa o terminalu LNG*.

⁸ Przyjęta uchwałą Nr 202/2009 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 2009 r. Wejście w życie 14 stycznia 2010 r. Obwieszczenie Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2009 r. ws. polityki energetycznej państwa do 2030 r. (M.P. z 2010 r. Nr 2, poz. 11).

przygotowawczych i uzgodnieniowych w zakresie oddziaływania na środowisko oraz pozwolenia na budowę, budowa portu zewnętrznego, falochronu i stanowiska przeładunkowego oraz budowa terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego wraz z siecią przyłączeniową. Zadania te miały być realizowane przy udziale władz samorządowych, ministra właściwego ds. gospodarki morskiej, Urzędu Morskiego w Szczecinie, PGNiG SA, Polskiego LNG SA oraz Zarządu Portów Morskich Szczecin i Świnoujście SA.

3.1. Minister SP w styczniu 2009 r. zainicjował prace nad projektem ustawy, określającej szczególne przepisy w zakresie przygotowania, realizacji i finansowania inwestycji w zakresie terminalu LNG.

Kwestia zidentyfikowania ewentualnych barier prawnych w realizacji inwestycji infrastrukturalnych sektora gazowego oraz uproszczenia procedur inwestycyjnych w tym zakresie była wskazana już w *Polityce dla przemysłu gazowego*⁹. Minister SP, w ramach realizacji postanowień uchwały Rady Ministrów nr 167/2008 z dnia 19 sierpnia 2008 r., nie podejmował do stycznia prac nad projektem ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu LNG. Należy przy tym zauważyć, że w połowie 2008 r. Minister SP miał świadomość opóźnień w realizacji wstępnych prac nad inwestycją dotyczącą terminalu LNG, wymuszających zastosowanie procedur uproszczonych w stosunku do *Prawa zamówień publicznych*, tak by inwestycja została zakończona w zaplanowanym terminie. W sierpniu 2008 r. było wiadomo Ministrowi SP, że od początku realizacji umowy Polskiego LNG Sp. z o.o. z SNC Lavalin Services Ltd z siedzibą w Montrealu (zawartej w dniu 10 stycznia 2008 r.) na prace projektowe dotyczące ww. inwestycji, wykonawca nie wywiązywał się z ustalonych terminów, co wydłużało czas realizacji inwestycji. W dniu 9 stycznia 2009 r. DNWiP I zwrócił się do GAZ-SYSTEM SA oraz do Polskiego LNG Sp. z o.o. o wskazanie wszelkich możliwości rozwiązań legislacyjnych, które przyczyniłyby się do uproszczenia procedur związanych z budową terminalu LNG, tj. do przyspieszenia jego budowy i oddania do użytku, wskazanie napotkanych problemów natury prawnej podczas prac związanych z inwestycją oraz o zidentyfikowanie potencjalnych problemów mogących wystąpić w przyszłości. W dniu 13 stycznia 2009 r. GAZ-SYSTEM SA przedstawił MSP analizę harmonogramu w dwóch wariantach – z zastosowaniem w procesie wyboru partnerów projektu zapisów *ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych* oraz drugi wariant – z wyłączeniem stosowania tej ustawy. W podsumowaniu wariantu z zastosowaniem ww. ustawy GAZ-SYSTEM SA podał, że odbiór terminalu nastąpiłby w maju 2016 r., natomiast w wariancie ze zwolnieniem od stosowania ustawy szacunkowy czas oddania terminalu określono na grudzień 2014/pierwszy kwartał 2015 r. W związku z ustaleniami Rady Ministrów z dnia 13 stycznia 2009 r. w MSP opracowano w wyznaczonym terminie projekt ustawy o przygotowaniu i realizacji inwestycji – terminal LNG w Świnoujściu i po konsultacjach międzyresortowych przedłożono Radzie Ministrów.

NIK pozytywnie ocenia działania Ministra SP prowadzące do uznania przez Komisję Europejską przyjętego trybu udzielania zamówień służących realizacji inwestycji w zakresie terminalu LNG. Prowadzone przez przedstawicieli MSP konsultacje z Komisją Europejską, przy istotnej współpracy Stałego Przedstawiciela RP przy UE, doprowadziły do sytuacji, w której KE zgodziła się z argumentacją strony polskiej, że zaszyły

⁹ Przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 20 marca 2007 r.

uzasadnione przesłanki wskazujące na konieczność wyłączenia stosowania krajowego oraz europejskiego prawa zamówień publicznych celem zabezpieczenia istotnego interesu bezpieczeństwa państwa. Powyższe działania miały na celu doprowadzenie do wydania pozytywnej rekomendacji odnośnie przyznania dofinansowania inwestycji ze środków pochodzących z Recovery Plan.

3.2. W okresie objętym kontrolą Minister SP nie zwoływał posiedzenia Komitetu Sterującego do spraw Projektu Terminal LNG w Świnoujściu, którego był przewodniczącym.

W dniu 25 lutego 2010 r. Ministerstwo, w odpowiedzi na pytanie Szefa Kancelarii Prezesa RM, czy celowe jest dalsze funkcjonowanie tego podmiotu, stwierdziło, że do chwili obecnej prawidłowa koordynacja inwestycji – terminal LNG nie wymagała zwoływania przedmiotowego Komitetu. Kompetencje i obowiązki poszczególnych inwestorów oraz organów administracji publicznej zaangażowanych w realizację projektu zostały precyzyjnie uregulowane w *ustawie o terminalu LNG*. Zdaniem MSP nie można jednak wykluczyć sytuacji w której konieczne byłoby zwołanie przedmiotowego Komitetu w składzie określonym zarządzeniem nr 125.

3.3. Po rozpoczęciu działalności Komitetu Wykonawczego¹⁰ w październiku 2010 r., podjął on działania nadzorcze nad inwestycją, opierając się na koordynatorze inwestycji – GAZ-SYSTEM SA. Minister SP posiadał wiedzę o działaniach w tym zakresie, ponieważ poza delegowaniem swojego przedstawiciela do Komitetu Wykonawczego, nałożył w marcu 2009 r. na GAZ-SYSTEM SA obowiązek przysyłania do MSP comiesięcznych raportów, z czego wywiązywano się terminowo.

W dniu 25 października 2010 r. odbyło się pierwsze posiedzenie Komitetu Wykonawczego, którego zadaniem jest rozstrzyganie wszelkich kwestii spornych i problemów powstałych w trakcie realizacji inwestycji oraz uzgadnianie najważniejszych wspólnych decyzji dla wszystkich projektów składowych terminalu LNG. W posiedzeniach Komitetu Wykonawczego uczestniczył również przedstawiciel MSP. Według wyjaśnień Dyrektora Departamentu Spółek Kluczowych w MSP¹¹, po faktycznym rozpoczęciu budowy terminalu LNG ciężar zadań z zakresu koordynacji spoczął na Komitecie Wykonawczym.

4. Biorąc pod uwagę powyższe oceny i uwagi, na podstawie art. 60 ust. 2¹² *ustawy o NIK*, Najwyższa Izba Kontroli przedstawia wniosek o rozważenie zmodyfikowania zasad zatwierdzania decyzji PGNiG SA w zakresie podpisywania umów handlowych dotyczących importu gazu ziemnego w taki sposób, by przypadki wymagające uzyskania zgody Ministra SP zostały ograniczone do umów istotnych ze względu na bezpieczeństwo energetyczne Polski oraz by została zapewniona procedura rzetelnej analizy przedkładanych wniosków. Miałoby to na celu m.in. ograniczenie tylko formalnego (np. następczego) uzyskiwania zgody Ministra Skarbu Państwa.

¹⁰ W skład Komitetu Wykonawczego wchodził m.in. przedstawiciele Ministrów Skarbu Państwa i Infrastruktury, prezesi zarządów: Gaz-System SA, Polskiego LNG SA, ZMPSiŚ, kierownicy Projektów Składowych, Dyrektor UMS. Komitet Wykonawczy został powołany na podstawie podpisanego w dniu 3 sierpnia 2010 r. aneksu do Porozumienia o współpracy z dnia 20 sierpnia 2009 r., którego stronami były: GAZ-SYSTEM SA, Urząd Morski w Szczecinie, Zarząd Morskich Portów Szczecin i Świnoujście SA oraz Polskie LNG SA.

¹¹ Pismo z dnia 19 stycznia 2012 r. znak MSP/DSK/138/12.

¹² W związku z art. 2 *ustawy o zmianie ustawy o NIK*, w niniejszym postępowaniu kontrolnym zastosowanie znajdują przepisy ustawowe w brzmieniu obowiązującym do dnia 2 czerwca 2012 r., tj. do dnia wejścia w życie ww. ustawy.

Najwyższa Izba Kontroli, na podstawie art. 62 ust. 1¹³ *ustawy o NIK*, zwraca się do Pana Ministra o przekazanie, w terminie 14 dni od daty otrzymania niniejszego wystąpienia pokontrolnego, informacji o sposobie wykorzystania uwag i wykonania wniosku oraz o podjętych działaniach lub o przyczynach niepodjęcia tych działań.

Stosownie do art. 61 ust. 1 i 2 *ustawy o NIK*¹⁴, w terminie 7 dni od daty otrzymania niniejszego wystąpienia pokontrolnego, przysługuje Panu Ministrowi prawo zgłoszenia do Kolegium Najwyższej Izby Kontroli umotywowanych zastrzeżeń w sprawie ocen, uwag i wniosku, zawartych w tym wystąpieniu.

W razie zgłoszenia zastrzeżeń, termin nadesłania informacji, o której wyżej mowa, liczy się – stosownie do art. 62 ust. 2 *ustawy o NIK*¹⁵ – od dnia otrzymania ostatecznej uchwały w sprawie powyższych zastrzeżeń.

Wiceprezes
Najwyższej Izby Kontroli
(-) Marian Cichosz

¹³ Jw.

¹⁴ Jw.

¹⁵ Jw.